

ΚΑΤΙ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ

Κόκκινα φύλλα, χρυσά, χρυσοκόκκινα φύλλα, σπαρμένα
 Στῆς βουρκομένης Ἀθήνας τὸ χῶμα· μαζί καθὼς πᾶμε,
 Καθὼς κυλάμε μαζί, πότε ἔδω, πότε ἔκει λυπημένα,
 Κάτι μπουμπούκια πὸν λιώνανε μέσ' τὸ χειμῶνα θυμᾶμαι.

Τ' εἶν' ὁ καημὸς σας ; Ἐτρέμαν· ἐκεῖνα σὲ κάποιο κλωνάρι
 Τριανταφυλλιάς, πὸν ἐκεῖ ἀπάνω στὸν τοῖχο μας εἶχε ἀκουμπήσει·
 Τρέμαν καὶ λιώνανε, φύλλα μου, μέσ' τὸ χιονιᾶ τοῦ Γενάρη,
 Δίχως ν' ἀνοίξουν ποτέ τους στὸ φῶς πὸν σᾶς εἶχε μεθύσει...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ " ΑΠΟΛΛΩΝΙΟ "

ΦΕΓΓΑΡΙΑΣΜΑ

Στὴ σιωπὴ πὸν θέν' ἀντήχα
 κι' ἂν ἐράγιζε μιὰ τρίχα,
 ἀπ' τὸ ἄρωμα τῶρκινα.

Στὰ νερὰ τ' ἀσήμια
 εἶδα ἀπ' τὰ καλαμόκρινα
 τὴν ἀνθινὴ του γύμνια,

μὲ τὰ μαλλιά του μάλαμα,
 — λέω, ἀπ' τὰ νεροκάλαμα,—

στὰ χεῖλη ἔφερε τ' ἄμωμα,
 θὰ τῶδα καὶ δὲν τῶδα,
 μυστηριακὸ βαλσάμωμα
 πὸν ὑπνοοῦν τὰ ρόδα,
 μὰ στὰ νερὰ τὰ γάργαρα
 πὸν ἔρεαν τὰ λιθομάργαρα,
 ἀντήχησε ἓνα ἀηδόνι
 καὶ τοῦ ρυθμοῦ τὸ πρόσταγμα
 τὸ ὁμείωμα βαλσαμόνει
 στῶν ρόδων τὸ ἀπόσταγμα.